

i saa Fald altid uden Nævninger). Sondringen svarer saaledes i sin Almindelighed til den ny tyske Proceslovs Sondring imellem „Revision“ o: Paaanke af Landsretssager med Hensyn til Retsspørgsmaal, og „Berufung“ o: Paaanke af Underrets- [Schöffengericht-] Sager enten alene med Hensyn til Retsspørgsmaal eller i Form af helt ny Behandling. Ligeledes svarer den til den norske Straffeprocesslovs — kun formelt afvigende — Sondring mellem „Anke“ o: enhver navnlig Retsspørgsmaal vedrørende Appel til Højesteret, være sig fra Lagmandsret, Meddomsret eller Forhørsret, (saadan Appel gaar altid direkte til Højesteret) og „fornyed Behandling ved højere Ret“ (nemlig af Underretssager for Lagmandsret).

2. *Kære* — det tidligere Forslags „Besværing“ — der er en i lette og simple Former ikklædt Prøvelse ved højere Ret af en underordnet Rets Kendelser og andre Beslutninger.

3. *Genoptagelse*, der bestaar i en Sags fornyede Behandling for Landsret som Følge af senere fremkomne Oplysninger, Skyldspørgsmaalet vedrørende, et Retsmiddel, der motiveres ved, at denne Side af Sagen ikke kan bringes frem gennem Anke til Højesteret (jfr. oven for).

Kapitel XXVII.

Paaanke af Domme, afsagte af Landsretten i første Instans.

Foruden at gøre adskillige, til Dels temmelig indgribende redaktionelle Ændringer i det tidligere Forslags tilsvarende Kapitel indeholder nærværende Kapitel endvidere en Række ikke uvæsentlige reelle Forandringer, af hvilke følgende ere de vigtigste.

Den i den gældende Ret eksisterende Adgang for det offentlige til at anke saa vel til Fordel for Tiltalte som til Skade for denne er foreslaaet bibeholdt, idet man ikke har fundet tilstrækkelig Grund til, som i det tidligere Forslag sket, at opgive dette Middel til at faa en urigtig Afgørelse rettet.

I Lighed med N. L. § 379, 2det og 3die Stykke, er optaget en Regel om en vis Adgang for Tiltaltes nærmeste Familie saavel som for Overanklageren til efter Tiltaltes Død at paaanke en fældende Dom. — Endvidere er der paalagt Tiltaltes For-

svarer ved Landsretten paa Forlangende ikke blot at være Tiltalte behjælpelig med de første Ankeskridt, hvis han vil anke, men ogsaa at bistaa ham med Raad om, hvor vidt han bør anke. — Man har opgivet den i det tidligere Forslags §§ 374 og 375 indeholdte vidtløftige (og, som § 374 Nr. 10 viser, dog ikke udtømmende) Opregning af Ankegrunde, af hvilke i det mindste en stor Del maatte opfattes som ubetinget medførende den stedfundne Behandlings Ugyldighed holt eller delvis, hvis de ellers fandtes at være til Stede uden Hensyn til, hvad Indflydelse de kunde antages at have haft paa Sagens Afgørelse. I Stedet for den nævnte Opregning er givet den i § 320 Nr. 1, jfr. § 321, indeholdte generelle Regel, at enhver Tilsidesættelse eller fejltagtig Anvendelse af Rettergangsregler kan paaberaabes som Ankegrund (dog at Indsigelse, for saa vidt vedkommende Regel ikke skal iagttages ex officio, maa være fremsat betimelig for den underordnede Ret), men at saadan formel Fejl kun skal bevirke Ophævelse, naar det antages, at den in concreto kan have medført et andet Udfald af Sagen, end denne vilde have faaet, om Fejlen ikke var begaaet. Som det ses, kan Anke støttes ikke blot paa den ligefremme *Tilsidesættelse* af de Formforskrifter, der skulle sikre, at Sagen bliver behørig oplyst og fremført til Paakendelse paa rette Sted og rette Maade, men ogsaa den *fejlagtig Anvendelse* af saadanne Forskrifter. Man vil som Følge heraf som Ankegrund kunne paaberaabe sig f. Eks. at Retten urigtig har forkastet en i Henhold til § 14 fremsat Inhabilitetspaastand, har ladet Dørene lukke uden tilstrækkelig Grund, har vægret sig ved at lade visse af Tiltalte paaberaabte Vidner indkalde, saa at Sagen af den Grund er utilstrækkelig oplyst, har fremmet en Domsforhandling i Tiltaltes Fraværelse, hvor saadant var uforsvarligt, etc. For imidlertid at hindre, at Højesteret skal belemres med øjensynlig urimelige Anker, er der i § 328 givet den Adgang til gennem et særligt Udvalg straks at afvise enhver Anke, der alene støttes paa en Ankegrund, som klarligen ikke kan føre til Dommens Ophævelse. — Den i det tidligere Forslags § 376, 2det Stykke, 2det Punktum, givne Regel om Udelukkelse af Anke i saadanne Tilfælde, hvor Kære kunde anvendes som Retsmiddel, men ikke er anvendt eller tagen til Følge, er ikke medtaget. Dels kan det nemlig efter Omstændighederne være naturligt at afvente Sagens videre Gang og endelige Udfald, inden man gør Retsmidler gæl-